

FEBRUAR ANGELČEK 1933/34 - ŠT. 6

Alojzij Košmerlj:

Dragi Marijini otroci!

Dobra, pobožna žena je zelo rada molila. Nekoč je šla k sveti spovedi, pa jo je spovednik vprašal, katere molitve navadno moli. Odgovorila je: »Najrajša molim očenaš; to je Gospodova molitev, sam dobri Jezus jo je zložil in jo moliti učil.« Spovednik je vprašal: »Koliko očenašev zmolite v enem dnevu?« Dobra žena je rekla: »Kadar mi gre dobro, da sem srečna in vesela, tedaj grem k sveti maši, pa zmolim med sveto mašo pol očenaša, včasih tudi samo eno četrtino, včasih celega; kadar mi je pa hudo, da sem od težav vsa razmišljena, takrat pa jih zmolim mnogo.« Spovednik se je čudil in je rekel: »Kako je to mogoče? Če vam je dobro in ste srečni, takrat zmolite samo polovico ali celo samo četrt očenaša; če pa ste žalostni in potrti, jih pa zmolite veliko? Saj to ne more biti.« Žena pa je razložila: »Gospod spovednik, res delam tako. Kadar je v moji duši vse svetlo, takrat molim počasi. Na vsako besedo pazim, pri vsaki besedi se ustavim in jo premišljudem. Ko začnem moliti, rečem najprej: Oče naš. Potem pa mislim na to, da je sam večni Bog moj dobri oče, jaz pa sem njegov otrok, ki ga on ljubi. In mislim, kako zelo me ima Bog rad. Ustvaril me je za nebesa, vedno skrbi zame, svojega edinega Sina je dal, da je prišel na svet in je človek postal in za nas trpel in umrl. Ko to premišljudem, pride tako veselje v mojo dušo, da včasih med celo sveto mašo nič drugega ne

molim kot samo ti dve besedi: Oče naš. Pa čutim in vem: Kako je Bog dober, kako neizmerno je dober! Če molim naprej: kateri si v nebesih — tedaj mislim na nebesa. O, kako mora biti tam lepo. Kako srečni so angeli in svetniki, ki gledajo dobrega Boga iz obraza v obraz. Kako srečna bom tudi jaz, ko bom enkrat doma pri ljubem Bogu. Nebesa, nebesa! — tako odmeva ob teh besedah v moji duši in moje srce je polno sladkega hrepenenja. Tako molim očenaš, pa ga zmolim med sveto mašo res komaj četrtno ali polovico. Pa sem zadovoljna in srečna in čutim, da je tudi Bog zadovoljen z menoj. Če pa v moji duši nič pobožnosti ni, tedaj molim očenaš kar naprej, pa nič ne vem, kaj molim, in jih zmolim med eno sveto mašo celo petdeset, srce pa ni zadovoljno in nič ne vem, ali je Bog take molitve kaj vesel.« — Tako je dobra mamica razložila gospodu svojo molitev. Prav je mislila: Pobožna, zbrana molitev je zlata vredna; raztresena, razmišljena molitev pa bolj malo zaleže.

Pravimo, da je molitev pogovor z ljubim Bogom. Pri molitvi poleti naša duša kakor bel golobček proti nebesom, prav pred božji prestol hiti in gleda dobrega Boga in z njim po otroško govori.

Seveda bi ne bilo prav, ako bi pri molitvi nič ne mislili na Boga. Ako bi niti ne vedeli, kaj govorimo. Ako bi se pri molitvi pečali s čisto drugimi mislimi in stvarmi. Taka molitev ne bi bila pobožna. To je raztresena molitev, ker so naše misli raztresene na vse strani. Raztresene molitve Bog ni vesel.

Včasih pa bi radi lepo in pobožno molili, pa nas vedno motijo druge misli. Odganjamo jih, trudimo se, da bi bili lepo zbrani, pa ne gre in ne gre. Naša molitev je raztresena, toda ne prostovoljno. Takrat pa Bog vidi našo dobro voljo. Vidi, da bi ga radi z dobro molitvijo razveselili, pa nam težko gre. Bog nas je vesel in nas bo za našo dobro voljo bogato poplačal.

Sveto pismo nas opominja: »Pred molitvijo pripravi svojo dušo!« Preden začnemo moliti, se kratko zberimo: Molil bom. Z Bogom se bom pogovarjal. Angeli zakrivajo pred njim svoj obraz. Tudi

jaz bom govoril z njim z velikim spoštovanjem. Potem molimo počasi, s premislekom. Tedaj bo naša molitev zbrana in pobožna. S pobožno molitvijo pa bomo od dobrega Boga vse izprosili.

Otroci! Predstavite si Marijo pri molitvi. Proti nebu gledajo njene čiste oči. Roke so sklenjene. Ustnicè govore svete besede. Duša je pri Bogu. Čez obraz se ji razliva nebeška luč pobožnosti. Tako je videla Marijo mala Bernardka v Lurdu. Pri Mariji se je učila pobožno moliti. Zdaj je Bernardka svetnica.

Blagor tistim, ki radi in pobožno molijo. Božji in Marijini otroci so. V božjem in Marijinem varstvu bodo šli skozi življenje; večna sreča jih čaka v nebesih.

Otroci Marijini! Radi molite! Pa molite pobožno!

Mirko Kunčič:

Kaj že Majdica zna.

*Proi je BOG: ustvaril me je;
drugi je SIN: odrešil me je;
tretji je DUH: posvetil me je;
četrta MARIJA — najlepša gospa;
peti je ANGEL — me k zvezdam pelja.*

*Potlej pa pride koj MAMICA zlata,
OČKA in SOLNCE in pisana TRATA.*

*Mamica ujčka me, preden zaspim,
sladko kramljava, ko se zbudim.
Očka me s prstom širokim žgečka,
ko gre od doma, poljubček mi da.
Solnce vsak dan skozi okno pokuka,
z žarkom me toplim za nosek pocuka:
»Majdica, vstani! Do osem že znaš
šteti, nauči se še očenaš!«*

*Hojej, ti solnček, me slabo poznaš:
Majdica zna tudi že OČENAŠ.*